

presentar l'edició especial del llibre 'Iniciació als Veda' de Raimon Panikkar

Presentació. Lúdia Pujol presentarà el seu projecte personal sobre el pensament de Raimon Panikkar. -
MEDITERRÁNEO

Eric Gras

02/06/2019

Una conversa que va durar prop d'una hora, però que donaria per a tota una vida, per a moltes vides. No va ser fàcil, per qüestions que ara no vénen al cas, intercanviar parers amb **Lúdia Pujol**, la cantautora catalana que el pròxim 8 de juny —a les 12.30 hores— visitarà Benicàssim per a presentar en la **llibreria Noviembrel'**edició especial del llibre *Iniciació als Veda*, de **Raimon Panikkar**, que inclou el cedé de l'espectacle que ella mateixa va signar en el **festival Grec** de Barcelona sota el títol Panikkar, poeta i fangador —espectacle que es pot veure ara on line a través de la plataforma filmin—.

En preguntar-li, tot d'una, en què consisteix aquest treball, Pujol em va explicar que amb ell, a través d'ell, obre una nova etapa del seu projecte personal *Iter Luminis*, una recerca en la qual posa l'accent i reflexiona sobretot allò que hem rebut, des de la nostra més tendra infància, com un coneixement absolut, adquirit des de fa generacions, i amb el qual convida a tots a donar una interpretació pròpia. A què ens referim? O a què es refereix Lúdia Pujol quan parla d'aquests absoluts? La seua intenció és intentar esbrinar què vol dir «amor», què vol dir «espiritualitat», què vol dir «política»... Tot això per

MISSIÓ IMPOSSIBLE?

No és una empresa fàcil, ni molt menys. Així mateix li ho vaig expressar a la cantautora, al que em va respondre que la seua voluntat no és una altra que intentar acostar-se més, o situar-se més aviat, més prop de la llum que de la foscor. Què significa això? Pujol reflexiona en veu alta, i explica que avui dia la societat ens diu que «ser persona» és «tenir». En realitat, no va molt desencaminada. Vivim una era de cert empobriment espiritual, una era en la qual preval el quantitatiu al qualitatiu, els diners, la possessió, el control... «**Tenir és acumular, és quantificar, és estar per sobre de l'altre, és competir, és excloure a l'altre, és desconfiar...**», assegura, i continua dient que «això és el normal, no és així? Estem malalts de normalitat, una normalitat que té a veure molt amb el continent i no tant amb el contingut». Com revertir aquesta situació?

Si la pròpia societat avui no sap respondre a aquesta pregunta existencialista de què fem d'allò que han fet amb nosaltres, certament no tenim la capacitat per a destriar certs conceptes que tenen molt a veure amb la manera d'entendre la pròpia vida. Existeixen massa contradiccions que es relacionen «amb una configuració inicial de les nostres vides que posa per davant el tenir a costa de ser». La nostra qualitat humana, diu Pujol, o la nostra possibilitat de viure què és això de ser persona, i **anar descobrint-ho al llarg de la nostra història personal en relació amb els altres**, ens planteja molts reptes que en el llibre que ve a presentar a Benicàssim queda reflectit, «un llibre de llibres», com assegura l'artista, «un llibre sagrat que va aparèixer dos mil anys abans de Crist i en la qual es recull part de la saviesa hindú i d'Orient, i que són font de nutrició del cristianisme i d'altres savieses del món i d'altres maneres d'expressar una espiritualitat».

PANIKKAR

Impossible no preguntar-li per la figura de Raimon Panikkar i la influència que ha tingut en ella perquè li dediqués aquest espectacle ara convertit en projecte personal i que acompanya a aquesta antologia a la qual el filòsof i teòleg barceloní va dedicar més de deu anys de la seua vida.

Aquesta antologia, com sabem és un compendi de la revelació vèdica, entesa com el desvetllament de les profunditats que continuen ressonant en el cor de l'ésser humà modern, amb la condició que pugui adquirir consciència del propi patrimoni humà, de les fonts de la seua ser personal, i que pugui servir com una litúrgia còsmica més enllà de fronteres artificials. **Panikkar proposava una**

de **Verdaguer**, que diu: Poeta i fangador sóc, i en tot faig feina tan neta, que fang com un poeta i escriu com un fangador». És la idea que «matèria i esperit sóc», assenyala, i afegeix: «el que jo faci ha d'estar orientat i inspirat en allò que jo desitjo per a mi, sense dissociar-ho dels altres, perquè tots formem part dels altres, la meua vida és per a aprendre a formar part, a sumar amb els altres, en la mesura que sigui, encara que sigui un moment al dia; tot necessitem estimar un moment al dia, som potencialment amor, i així tinc, en el meu cas, una experiència de veritable identitat que no és finita, si no infinita».

Profundes reflexions, sens dubte, que potser obren noves vies per a trobar respostes o plantegen mil qüestions més, però que ens mobilitzen, ens indueixen a pensar i qüestionar les nostres maneres d'actuar, de fer i veure les coses, Com diem, no tothom s'atreveix a fer aquest pas, a exercir el dret —que tots tenim, no l'oblidem— de la nostra llibertat, a prendre la decisió de ser conseqüent perquè la nostra experiència, el nostre periple vital permeti una major cohesió, una convivència més afable.

Com deia al principi, la xerrada va ser extensa, profunda, en la qual Lúdia Pujol va parlar també de política, de referents com **Gandhi** o **Martin Luther King**, de pensadores excepcionals com **Hannah Arendt** o **Simone Weil**. I gairebé al final de la nostra conversa, tornen de nou les preguntes o la pregunta que es fa a si mateixa: «Què intento explicar amb aquest espectacle? Doncs... Clar, l'infinit». La cantautora acaba dient-nos que el llibre de Panikkar és molt interessant, que Panikkar és molt interessant, i que, com també digués Verdaguer: «Jo no sóc això o allò. Jo sóc això i allò. I quan això i allò estan en relació, i actuo amb relació amb això, llavors sóc amor».